

MEER DAN EEN MINNAAR

ANDER WERK VAN OSCAR VAN DEN BOOGAARD

Dentz (roman, 1990)

Fremdkörper (roman, 1991)

Bruno's optimisme (roman, 1993)

De heerlijkheid van Julia (roman, 1995)

Liefdesdood (roman, 1999)

Sensaties (notities, 2000)

Een bed vol schuim (roman, 2002)

Inspiration Point (notities, 2004)

Het verticale strand (roman, 2005)

Magic Man (roman, 2007)

Snobisme voor beginners (notities, 2008)

Bezoek ook de website:

www.oscarvandenboogaard.com

Oscar van den Boogaard

*Meer dan een
minnaar*

ROMAN

2010

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor het schrijven van deze roman ontving de auteur
een werkbeurs van het Fonds voor de Letteren.

Copyright © 2010 Oscar van den Boogaard
Omslagontwerp Brigitte Slangen
Omslagillustratie John William Waterhouse, *Destiny* (detail),
Towneley Hall Art Gallery and Museum, Burnley,
Lancashire/The Bridgeman Art Library
Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge
Foto auteur Tim Mintiens
Druk Thieme Boekentuin, Apeldoorn
ISBN 978 90 234 5441 0
NUR 301

www.debezigelij.nl

DEEL 1

1

Laat ik beginnen met goed nieuws voor alle mensen die aan hun familie ten onder gaan. Ik heb ergens gelezen dat voor een astronaut de aarde eruitziet als een gelukzalige bol die vreedzaam in de kosmos zweeft. Het geluid dat uit de diepte opstijgt, zou klinken als een sierlijke Weense wals. Van buiten de dampkring gezien geen glimp van ongelukkige vaders, moeders en kinderen. Dit betekent dus – het klinkt haast te mooi om waar te zijn – dat als je maar genoeg afstand neemt zelfs je eigen familie opgaat in zoetsappige onschuld. Je moet daarvoor niet alleen afstand nemen in ruimte maar beslist ook in tijd. En voordat ik het vergeet: je moet ook afstand nemen van jezelf. Als een astronaut dus eigenlijk. En jezelf daar beneden een beetje bezig zien.

Terug naar het jaar 1987. Aan de winter leek geen einde te komen. Begin maart was Sint-Martens-Latem nog steeds bedekt met een dikke laag ijzel. Hier en daar waren bomen afgeknapt en dreven plakATEN ijs over de kronkelende Leie. Het reetje dat op zoek naar voedsel de grond openkrabde, liep gevaar dood te bloeden, omdat het ijs als glas door de tere huid tussen zijn hoeven sneed. Vogels vroren willoos vast en schapen in wier krullen zich

een dikke ijslaag had vastgezet, vielen om als ziellose voorwerpen.

De vijfde maart was de aarde tevoorschijn gekomen vanonder het gesmolten ijs en kon met ademen beginnen. De takken van de bomen rekten zich onbezwaard uit. Over het baantje om het golfterrein slingerde een brommertje. De jonge bestuurder was onmiskenbaar August Poppe, die zich zoals iedere doordeweekse ochtend moest haasten om niet te laat op school te komen. De parsee flappen van zijn lamawollen wintermuts zwiepten vrolijk vanonder zijn zwarte helm. Uit zijn rugzak torende een meterlange raket, gemaakt van petflessen. Hij wilde niet herinnerd worden aan aardse zaken en daarom verdomde hij het zijn hand op te steken naar zijn vader Noël, die aan de andere kant van het hek ter hoogte van de afslagplaats over het stuur van zijn tractor gebogen zat. Een vader in een kooi is om te huilen.

Noël Valerius Poppe had zojuist met zijn handschoenen een merel opgeraapt en drukte het dier tegen zijn dikke jas aan. Uit het bekje ontsnapten wolkjes. Hij voelde door zijn handschoenen heen het tere buikje op en neer gaan. Hoewel hij vloekte, mocht hij daarna doen wat hij het liefst deed: redden wat er te redden valt. Hij zou haar straks in de werkplaats in een doos zetten, in de buurt van de verwarming, zodat zij zelf kon uitmaken wanneer ze krachtig genoeg was om haar vleugels uit te slaan.

Noël had een dwangmatige behoefte alles wat ademt en groeit in leven te houden. De trek van de padden was nog lang niet begonnen (ze zaten nog warm verscholen

onder takken en bladeren), maar hij hield al sinds Valentijn de emmers in de aanslag om de diertjes veilig de weg over te laten steken. Bromvliegen die zijn vrouw Regina onrustig maakten, ving hij met een glas om ze buiten los te laten. In de vensterbank stonden in potjes tientallen stekjes die hij iedere dag even optilde om te kijken of ze al wortel hadden geschoten.

Tot ergernis van vrouw en zoon bewaarde hij niet alleen het leven, maar ook het levenloze. Kranten, dozen, blikjes, flessen, lappen, knopen, afgestroken luciferstokjes, elastiekjes, oude spijkers, zelfs de touwtjes van de asperges. Wat zou hij daar op een dag allemaal wel niet mee kunnen doen? Een ark van Noach bouwen om de zondvloed met zijn gezinnetje en geliefkoosde dieren te overleven?

Zijn moeder Delphine had voor ogen gehad dat Noël zou gaan studeren en worden als de buurtgenoten in hun grote villa's die haar geen blik waardig gunden, behalve wanneer zij als onderwijzeres tijdens ouderavonden over hun verwende kinderen sprak. Ze had haar ambitie eerst over haar beide zonen verdeeld, maar toen de een uit het nest was gerukt, richtte ze die vlijmscherp op de ander. En toen haar man er niet meer was, draaide haar zielsbegeerte op dubbele toeren. Noël voelde de ogen van zijn overijverige moeder op zich branden en deed er alles aan om zorgvuldig te schrijven en de woorden keurig uit te spreken, maar het lukte hem niet. Zelfs de lettertjesvermicelli in de soep slaagde er niet in van hem spelenderwijs een taalvirtuoos te maken. De diagnose werd pas laat gesteld door een kinderpsychiater die aan de andere kant

van het golfterrein woonde. In een kamer vol boeken achter glazen deurtjes, die de kluwen moeder en zoon weerspiegelden, constateerde de wijze man dat er iets mis was met Noël (het verband tussen klanken en letters ontging hem) en dat studeren dus niet voor hem was weggelegd. Zijn moeder was ontzet dat ze voor zo'n dramatische diagnose nog diende te betalen ook.

Hoe moest het nu verder met Noël? Helaas was hij ook niet artistiek begaafd zoals zijn vader Prosper dat was geweest, door de week weliswaar hoofdonderwijzer van de dorpschool, maar in zijn vrije tijd een verdienstelijk dichter en schilder. Net zoals de beroemde schilders van de Latemse School die in het verleden van Sint-Martens-Latem een kunstenaarsdorp hadden gemaakt, kon hij geen genoeg krijgen van het water, de knotwilgen en de witte huisjes.

Ook Noël's aandacht ging uit naar de natuur. Hij had altijd in de bossen gespeeld, langs het water gewandeld, de dieren met zijn verrekijker bekeken, en de meisjes ook. Vanuit de tuin van Mémé Poppe, die naadloos in het golfterrein overliep, had hij golfballetjes geraapt met de verwondering en blijdschap waarmee je paaseieren vindt, maar al snel ontdekte hij dat je er ook een aardig zakcentje mee kon verdienen. De opzichter van de club vroeg of hij niet mee wilde helpen met het gras, waarna ook mensen in de buurt voorstelden in hun tuinen te komen werken. Voordat hij het goed en wel beseftte had hij een voltijsbaan als tuinman, wat zijn moeder maar triestig vond. In haar ogen moest haar zoon een sprong voorwaarts maken. Op een dag werd hem door een keurige meneer

met een Frans accent gevraagd of hij greenkeeper van de Royal Golf Club wilde worden. 'Of ik wát wil worden?' vroeg hij verbaasd. Greenkeeper klonk beter dan tuinman. Delphine was in haar nopjes.

De mooiste en oudste golfclub van het land was aan het begin van de eeuw aangelegd door een beroemde Engelse golfarchitect, die het stuk arme grond met zandduinen en heide had veranderd in een prachtig parklandschap. Daaromheen lieten industriëlen en bankiers in de loop der jaren op gronden die ze voor een appel en een ei van arme boertjes hadden gekocht enorme villa's optrekken om zich in de Engelse countryside te kunnen wanen. Ze liepen in hun geruite pakken op groene rubberlaarzen met hun handen gevouwen op de rug te genieten van de gezonde buitenlucht.

Mémé Poppe liet zich voor geen goud overhalen haar geboortegrond af te staan en het witte huisje met de rode dakpannetjes tussen de stuifduinen, pijnbomen en kromgetrokken dennen waarin ze nog voor de eeuwwisseling was geboren te laten afbreken. Het moest voor altijd in de familie blijven. Ze vond het de hoogste tijd dat haar enige kleinzoon Noël voor een nieuwe generatie zorgde, maar dan moest hij wel eens met een meisje naar huis komen. Mémé Poppe bad voor zijn vruchtbaarheid en zette die gebeden kracht bij door in het kerkje van Latem kaarsjes te ontsteken voor het beeld van de godsvruchtige Maria.

Nadat haar vurige wens was vervuld, trok Noël met zijn zwangere Regina bij haar in. Het idee was dat zij het oude mensje zou verzorgen en dat Noël zo vanuit de tuin naar zijn werk kon gaan. Toen Regina zes maanden zwanger

was van August blies Mémé Poppe haar laatste adem uit en zo gebeurde het dat Noël en Regina het huisje voor zich alleen hadden. Met het golfterrein en de bossen om zich heen. Hun burens waren rode en grijze eekhoorns, hazen, fazanten, konijnen, vossen, uilen, spechten, Vlaamse gaaien, en eksters die de eekhoorns probeerden te verjagen. ‘Eeuwige jachtvelden,’ noemde Regina het uitzicht dromerig. Een oneindige binnentuin waar hun zoontje wel kon verdwalen maar nooit zou kunnen zoekraken.

Twee jaar geleden, midden in de lente, was het plotse-ling met de rust gedaan. Op een zaterdag werd de eerste boom brutaal omgezaagd. En daarna volgde nog een boom en nog een. Wel zeventig eiken, kastanjes en berken werden in de loop der weken door enorme open vrachtwagens via hun oprijlaan afgevoerd. De politie-commissaris die Noël onmiddellijk had ingeschakeld, kon niet ingrijpen, omdat de burgemeester zoals de laatste jaren gebruikelijk was geworden zonder de buurtbe-woners te raadplegen een vergunning had afgegeven. Van hem mocht dit hele dorp gebetonneerd worden.

August was woedend omdat zijn boomhut zomaar was neergehaald en Regina lag angstig met oordopjes in haar bed. Noël dacht met buikpijn aan de eekhoorns en uilen die hun nesten kwijt waren. Het was alsof de wereld ver-ging. De opdrachtgevers van deze vernietiging lieten zich wijselijk niet zien. Ze wachtten ergens op een rustige plek tot de machines zwegen. ‘Groeien gaat langzaam, maar vernietigen gaat snel,’ zei Regina misnoegd. Maar de na-tuur gaf zich niet zomaar gewonnen. Nadat de bomen wa-ren afgevoerd moesten de wortels nog met enorme bull-dozers worden uitgegraven.

Een werkmans had Noël verteld dat er een kubusvilla met zwembadpaviljoen zou worden gebouwd. Alleen beton en glas. Een meesterwerk van een Amerikaanse architect. Dat moest hij dan nog maar eens zien. Het huis werd niet gemetseld maar gegoten. Betonwagens reden af en aan en soms werd er zelfs 's nachts gestort. Hoe konden ze na zo veel overlast goede burens worden? Ze waren tot dezelfde smalle oprijlaan veroordeeld, als er een tegenligger kwam, moest een van hen achteruitrijden. Voor aan de straat zouden hun brievenbussen gebroederlijk naast elkaar komen te staan.

Toen de kubus bijna klaar was, kwam de nieuwe eigenaar met een brede grijns boven zijn fluwelen strikje – zonder zich fatsoenlijk voor te stellen – aan de deur met de vraag of ze hun huis niet wilden verkopen. ‘Het gaat me natuurlijk niet om de bakstenen,’ had hij erbij gezegd, terwijl hij een visitekaartje uit zijn cape toverde.

‘Zijn vijfduizend vierkante meter niet voldoende?’ vroeg Noël.

‘Mijn vrouw voelt zich nog steeds een beetje ingesloten.’

Tien passen achter de excentriekeling zat zij in de Jaguar een sigaret te roken. Moest ze niet uitstappen als ze zo claustrofobisch was? En haar nieuwe buurman een hand geven? Noël wist toen nog niet dat hij haar nog van vroeger kende.

Hij had de deur in zijn gezicht dichtgegooid. ‘Het zijn hufters,’ riep hij tegen Regina en August die boven aan de trap stonden mee te luisteren. Toen pas las hij het visitekaartje. ‘Rudolf Bouvy. Psychiater-seksuoloog’.

Er hadden al een paar keer eerder mensen in zijn tuin met bankbiljetten staan wapperen. Tijdens de oliecrisis, toen Mémé Poppe net was overleden, stond de burgemeester voor de deur met een bod dat was afgestemd op de crisis. ‘Arme man,’ had Noël geroepen, ‘ga jij maar eerst sparen.’

De dag dat België honderdvijftig jaar als eenheidsstaat bestond en de vlag in de tuin was gehesen, meldde zich een bierbrouwer die een bedrag noemde dat Noël deed duizelen. Maar door al dat geld werd zijn geluk alleen maar meer waard.

Noël verwachtte dat zijn zoon later ook in dit huisje zou gaan wonen. En daarna een van zijn kleinkinderen. De verbondenheid met de grond had voor hem, zonder dat hij het begrip kende, een metafysische betekenis. Ze kwamen hier vandaan.

‘Niemand komt ergens vandaan,’ beweerde August. ‘Niemand heeft het recht zijn geboortegrond te claimen.’ Hij verweet zijn vader dat zijn gedachtegoed te maken had met Blut und Boden, flamingantisme, fout in de oorlog. Noël had hem wantrouwend aangekeken. Met dat soort linkse ideeën maakte de jongen het zichzelf wel erg moeilijk. Als je nergens vandaan kwam, had je ook geen vaste grond onder de voeten en moest je zwevend door het leven. Hij had toen nog niet begrepen dat zweven precies was wat August wilde.

Sinds het aanbreken van zijn puberteit keek August zijn vader aan alsof het een vreemdeling was. Een omkering van feiten, vond Noël. De echte vreemdeling was August zelf. Met zijn lange haar en provocerende gedrag. Re-

gina vond die haren mooi en heerlijk om te kammen. Ze leende hem zelfs haar oogpotlood.

Noël was op zoek gegaan in de laden en kasten van zijn zoon. Hij had gedichten gevonden over geheime ontmoetingen in het heelal. ‘Dat is poëzie,’ had Regina later gezegd. Poëzie klonk volgens Noël als poppemie: meisjesachtig en ziekelijk.

De kerkklok in het dorp sloeg twaalf. Noël bracht zijn tractor tot stilstand onder de Libanese ceder aan de rand van de vijver. Een eend zakte door een flinterdun laagje ijs en sloeg met zijn vleugels in het rond. Noël nam een thermosfles uit zijn tas en schonk koffie in de beker. Daarna haalde hij zijn verrekijker tevoorschijn en tuurde naar de huizen op de duinen aan de rand van het golfterrein. Regina had het licht in de keuken en de badkamer laten branden. Hoe vaak moest hij haar dat nog zeggen? Ze was er de laatste tijd met haar hoofd niet meer bij. Wat een stroom dat wel niet verbruikte. Het maakte hem ongerust, straks vergat ze het gas uit te zetten of een kaars uit te blazen. Of naar links en rechts te kijken of voorrang te verlenen. Hij bewoog de verrekijker naar links. Uit de kubus van de Bouvy’s ontsnapten rookwolken. Signalen die hij niet kon lezen. In de kamer van de psychiater brandde licht.

De laatste aanvaring was in de herfst op de tweede hole. Rudolf Bouvy meende dat geen enkele regel voor hem was bedoeld. Hij bleef gewoon doorspelen terwijl Noël de fairway aan het maaien was. Iedere golfer weet dat hij op de greenkeeper moet wachten totdat deze hem heeft ‘doorgezwaaid’. Zijn balletje vloog rakelings langs Noël heen. Het had hem wel een oog kunnen kosten.

Voor een buitenstaander zag het maaien van de fairway er misschien simpel uit, een beetje hangen in zo'n cabine en het gas erop. Wat een gezichtsbedrog. Het patroon waarmee de grasbaan was aangelegd en de vele bochten vereisten vakmanschap en concentratie. Uitwijken voor een golfer of voor zijn bal was met grote machines haast onmogelijk en als dat toch gebeurde, was het effect niet om aan te zien. Fouten in het gras werden door spelers direct aan de secretaris gemeld. De greenkeeper moest dan bloeden.

Achter het glas van het zwembadpaviljoen was geen beweging. Nog even wachten. Een sigaretje rollen. Hij zou moeten ophouden met roken, en met de koffie en ook met verrekijken. Noël beet op zijn lippen, zijn hart bonkte in zijn keel. Zijn buurvrouw Elsie zou weldra in haar badpak verschijnen. De lichten in het paviljoen knipperden aan. Hij drukte zijn verrekijkertje in zijn oogholtes. Hij voelde weer diezelfde opgewondenheid als vroeger, toen hij haar op het schoolplein begluurde. Opeens kwam Rudolf in beeld, hij liep naar het raam en tuurde in zijn richting. Noël legde vloekend de verrekijker weg.

De psychiater was vorige week op televisie verschenen. Het was August die het huis bij elkaar had geschreeuwd: 'De buurman, de buurman!' Alsof Sinterklaas voor de deur stond. Achterovergeleund in een luie stoel sprak hij een treurig koppel toe dat niet meer aan seks deed. Noël was in de keuken een biertje gaan halen. Het was onverdraaglijk hoe Regina en August aan de lippen van de buurman hingen. Hij drong met zijn verhalen zomaar hun privéwereld binnen. Mensen waren misschien inge-

wikkeld, maar seks was dat niet. Noël moest zich door niemand onzeker laten maken. Hij was een gezonde kerel met een vrouw, een zoon, een baan en een huis. Zonder schulden en vijanden.

Hij had – onder invloed van zijn moeder – graag een tweede kind gehad. Het liefst een jongetje dat ze Ivan zouden noemen, naar zijn verongelukte broer. Maar Regina wilde niet meer, ze had al haar kracht verbruikt bij het baren van August. Ze was bijna doodgebloed, herinnerde hij zich dat niet meer? Ze moest daar de rest van haar leven van bijkomen. Ze fantaseerde hardop over ver weggaan en vakanties waarin ze geen maaimachines en heggensoeiers zou horen, maar Noël wilde hier blijven. Ze hadden het wel een paar keer elders geprobeerd, maar daar was het geen haar beter.

Waarom zouden ze weggaan als de wereld naar hen toe kwam? Toeristen op zoek naar de Latemse schilders. Golfers uit heel Europa. Fietsers en wandelaars die wilden zien hoe de rijke mensen wonen. Het leek hier wel een vakantiedorp. Op de Kortrijkse Steenweg vond een mens alles wat hij nodig had. Voedingsmiddelen, elektronische apparaten, restaurants, Lamborghini's, Porsches, Ferrari's (alsof hij zich die kon veroorloven), grasmaaiers, brokjes voor de kat, tuinmeubelen, grafzerken, en (vanuit zijn geile ooghoeken) de meisjes van plezier. Ook die kwamen overal vandaan, uit het Oostblok, Azië, Afrika, sommigen zelfs uit Brazilië.

Toch hielden de oude Latemnaren niet op te klagen over hun dorp. Ze beweerden dat het ten onder ging aan slecht bestuur. Verkavelingen en nieuwbouwrustiek. De

natuur was vogelvrij. Ieder stuk weiland of bos werd als bouwgrond in de uitverkoop gegoooid. De Leie was nog maar nauwelijks toegankelijk omdat alles privé-eigendom was. Zelfs de *plage*, waar de Latemse jeugd vroeger in de zon had gelegen en ging zwemmen, was verkaveld. De nieuwe bewoners verplaatsten zich per auto in plaats van te voet of op de fiets. Waar was het menselijk contact? De dorpingen zaten niet meer op mooie zomeravonden op klapstoeltjes voor de deur, omdat ze door de nieuwelingen vanuit hun auto's meewarig werden aangekeken. De kleine supermarkten veranderden in dure delicatessenzaken en de winkel waar je vroeger onderbroeken en pyama's kon kopen, verhuurde nu cocktailjurken en smokings. Noël had helemaal geen smoking nodig, hij liet het jaarlijkse golfbal aan zich voorbijgaan omdat Regina voor geen goud mee wilde. Er waren mensen die hem vroegen: bestaat je vrouw eigenlijk wel?

Noël moest zich haasten. Hij stapte in zijn auto en reed om het golfterrein naar de kleine witte bungalow aan de Leie. Zijn moeder maakte op donderdag zijn lievelingskostje: braadworst met aardappeltjes en appelmoes. Hij liep door de tuin naar de waterkant en zakte door zijn knieën. Hij haalde een stukje ijs uit het water en liet het tussen zijn handen smelten.

Voor het raam zat Delphine te lezen. Haar lange grijze haar lag rond haar schouders. 'Ben je weer niets aan het doen?' zei hij lachend toen hij binnenkwam.

'Wist jij dat Thomas Mann *De Toverberg* op de Schatzalp heeft geschreven?' vroeg ze.

'Waar heb je het over?'

Ze wuifde met haar hand in de lucht alsof het onbelangrijk was wat ze vertelde. ‘Weet je nog onze vakanties in Zwitserland? In het oude sanatorium.’

‘Met die mooie kruidentuin? En die poes met drie rode katertjes!’

‘Waarom onthoud je van alles altijd de bloemetjes en de diertjes?’ zei ze terwijl ze naar de keuken liep.

Noël ging op zijn vaste plaats aan tafel zitten en tuurde naar de schilderijen aan de wand. De open plek in het bos. De knoestige arbeider, gebogen over het aardappelveld, op wie hij bang was te lijken. De weide in de lente, zinderend in het zonlicht. Jezus Christus aan het kruis, die onder zijn gesloten ogen leek te smelten van genot.

Delphine zat tegenover hem aan tafel met een bezorgde uitdrukking op haar gezicht.

‘En wat doet Regina dan precies vandaag?’

‘Gewoon naar school.’

‘Wil je het niet weten?’

‘Geschiedenis, economie, zoiets.’

‘En waar eet ze dan?’

‘Ze eet ergens een sandwich, ik weet het niet.’

‘Praten jullie niet meer met elkaar.’

‘Mama, waar stuur je op aan.’

‘Waarom moet een volwassen vrouw naar school?’

‘Het is volwassenenonderwijs, mama, en ze is toch helemaal niet oud, jij bent dat...’

‘Maar ik heb gestudeerd.’

‘Precies, en jij hebt altijd gezegd dat dat belangrijk is.’

‘En wat wil ze dan als ze haar diploma heeft gehaald?’

‘Ik weet het niet, dat moet je haar maar eens vragen.’

‘Maar ik spreek haar nooit, ze ontwijkt me.’

‘Je overdrijft.’

‘Is er iets met jullie aan de hand?’

Noël nam de hand van zijn moeder en keek in de heldere oogjes achter haar brillenglazen. ‘Heb je nog meer aardappeltjes?’

Regina was een jaar geleden begonnen met studeren. Vlak na het meest krankzinnige paasfeest ooit. Ze pakte volgens haar de draad weer op waar ze die indertijd had laten liggen. Zou het weer een manische aanval zijn zoals ze die wel vaker had gehad voordat ze in een depressie donderde? Een golf die haar optilde maar haar genade-loos terug zou smijten op het strand. Zoals het baantje bij een kinderboetiek in de stad waar ze om onduidelijke redenen van de ene op de andere dag niet meer hoefde terug te komen, of haar werk als receptioniste in hotel-restaurant Au Vieux Pêcheur waar haar proefperiode van drie maanden niet werd verlengd.

In hun slaapkamer voor het raam stond voortaan een bureautje met haar boeken die door twee marmeren eekhoorns overeind werden gehouden. Hier kon ze studeren met uitzicht op de eeuwige jachtvelden. Noël las stiekem de onderstrepingen. Waarom wilde ze niet vergeten dat de driekleurige Franse vlag in februari 1848 werd geproclameerd als symbool van de nieuwe republiek? Had zij zelf behoefte aan een nieuwe republiek? En waarom was het belangrijk te weten wat de tweede wet van Newton was? Kracht verandert de beweging. Waar kwam haar nieuwe kracht vandaan?

Noël was bang voor verandering. Hij huiverde als hij

zijn vrouw haar nieuwe yogaoefeningen zag doen, ze zat in kleermakerszit met haar ogen dicht en een enorme glimlach op haar gezicht, waar dacht ze aan?

‘Zit niet zo naar mij te kijken,’ riep ze dan.

Regina had vaak gezegd dat hij zich bijzonder onaan-trekkelijk maakte als hij haar als een hondje aanstaarde, dus sloeg hij de krant open. Een andere krant sinds kort, *De Gentenaar* verdroeg ze niet meer. Voortaan moest er een kwaliteitskrant worden gelezen, dus opeens waren alle leuke berichtjes weg.

En hij huiverde ook als ze het huis verliet in haar joggingpak om een uur later bezweet terug te komen. Het was alsof ze zich voorbereidde op... Een zelfstandig leven?

August maakte er gemene grapjes over. Ze zouden samen gaan studeren en iets huren in de stad. In de weekenden thuiskomen met hun was, niet alle weekenden want ze zouden samen de bloemetjes buitenzetten. Was hun leven pas begonnen terwijl zijn leven al beëindigd was?

Morgen zou Regina voor het eerst alleen op reis gaan. Ze wilde een keer naar Parijs en logeren bij een nicht, het enige familielid met wie ze contact had gehouden. Verbieden was al te eenvoudig, wist Noël, en hij wilde zijn vrouw eindelijk gelukkig zien. Toch durfde hij het niet aan zijn moeder te vertellen.

‘Zou Lucy de winter hebben overleefd?’ vroeg ze dromerig.

Vorig jaar had Noël een prijs gewonnen voor de mooiste buxushaag, in de vorm van Lucy, het laatste hondje van zijn moeder. Hij vond het zelf een kunstwerk, maar

eigenlijk wist hij niets van kunst, in tegenstelling tot zijn burens Rudolf en Elsie. En ook had hij geen idee wat kitsch was of camp. Voor hem was het eenvoudig: wat mooi was, was mooi en wat lelijk was, was lelijk.

Lelijk vond hij de tuin van de Bouvy's, die alles lieten verwilderen. De bomen en struiken werden nooit gesnoeid en hun gras zat vol mos dat in de zomer geel kleurde. Hij had ze graag professionele adviezen gegeven voor een mooi groen gazon, maar ze waren helemaal niet in zijn vakmanschap geïnteresseerd. Ze speelden verstoptje achter hun bomen en struiken, eerlijke mensen lieten zien wat ze hadden. De natuur moest je bedwingen en mensen moest je temmen.

Dat laatste had hij onthouden uit *De Kleine Prins*, dat Regina keer op keer aan August voorlas. Ook liefde was elkaar temmen, had hij telkens opnieuw gehoord. Hij kon de dialoog dromen. De vos zei tegen de kleine prins: 'Als jij mij temt, zullen we elkaar nodig gaan hebben. Dan word jij voor mij de enige ter wereld. En ik word voor jou de enige ter wereld.' De prins vroeg hoe hij hem moest temmen. De vos: 'Je moet erg veel geduld hebben. Je gaat eerst een beetje bij mij vandaan zitten in het gras, zoals nu.' (Noël had Regina de allereerste keer vanaf de straat staan bekijken en vergat helemaal dat de chauffeurs in de voorbijkomende auto's hem konden zien staan.) 'Dan bekijk ik je uit een ooghoek en jij zegt niets.' (Zo had Regina in het rode schijnsel door het glas naar hem gekeken zonder haar lippen te bewegen.) 'Taal is alleen een bron van misverstanden,' (Noël en Regina hadden toen ze in het kleine kamertje onwennig tegenover elkaar stonden,

helemaal niets gezegd. Met de woorden ontstond afstand, dus zwegen ze weer), ‘maar elke dag kun je een beetje dichterbij komen zitten.’ En dat was wat Noël deed, hij kwam iedere dag terug, totdat hij het wilde katje Regina had getemd. Hij had haar een schoteltje melk gegeven en haar nageltjes gevijld. Gezegd ‘liggen’ en al haar capriolen gestroomlijnd, haar bevrijd uit de greep van haar ex, een waardeloze junk, die noch voor haar noch voor zichzelf kon zorgen. Noël had haar een baby gegeven. Een doel in haar leven. Een nieuwe familie.

Toen ze een paar dagen verkering hadden, stelde hij haar voor aan zijn moeder en Mémé Poppe. Ze vonden Regina maar een raar vogeltje, zo stil en verlegen en dunnetjes. Van de pannenkoeken en taarten die Delphine haar voorzette, wilde ze alleen maar een klein stukje proeven. En de potjes zelfgemaakte jam wilde ze niet mee naar huis nemen. Ze had helemaal geen huis.

Mémé Poppe noemde haar de vrouw met die ogen. Ze bedoelde dat ze ijzig en mysterieus waren. Regina kwam uit Brussel, niet uit een ver exotisch land, waarom werden ze dan niet voorgesteld aan haar ouders? Vonden die hen soms te min? Noël legde uit dat die ouders zelfs hun eigen dochter niet meer wilden zien.

‘Welke ouders willen hun kind niet meer?’ zei Mémé Poppe vol onbegrip.

‘Dan moet ze echt vreselijke dingen hebben gedaan,’ riep zijn moeder uit.

‘Sommige ouders en kinderen zijn op een dag uitgesproken,’ probeerde Noël.

‘Dat moet je ouders die een kind hebben verloren niet

wijsmaken. Zelfs met je dode kind blijf je doorbabbelen,' zei zijn moeder.

'En als ik straks dood ben, dan praat ik ook gewoon met jou door,' zei Mémé Poppe lachend tegen hem. Een jaar later was ze dood. Noël heeft nooit meer iets van haar vernomen.

'Die ouders draaien op een dag wel bij,' had zijn moeder verzoenend gezegd, maar Noël schudde zijn hoofd. Hij had één keer de woeste blik van Regina's vader gezien door een deur die maar half openging. Deze ex-minister van Defensie had in zijn jonge jaren op de Olympische Spelen met schermen een medaille gewonnen. Hij zag er niet uit alsof hij ooit zijn ideeën over zijn dochter zou veranderen. En die vrouw die zich achter hem verborg en niets moederlijks uitstraalde, al helemaal niet. Toen ze daarna het ouderlijke tuinpad weer af liepen, had Noël een arm om zijn nieuwe vriendin geslagen. Hij voelde mededogen maar ook eigenbelang: want zij zou ook hem beschermen.

Noël trok in één beweging de jutezak van de buxuspoe-
del af en borg die op in de schuur. De struik stond er een
beetje kouwelijk bij, maar had de winter overleefd.

'Ik moet nu echt gaan,' riep Noël, ook al had hij beslo-
ten vanmiddag vrij te nemen. Hij gaf haar een kus en pak-
te haar even vast. Ze had de laatste tijd de lichtheid van
een pluisje. Na al die jaren dat hij met Regina was ge-
trouwd, deed het hem nog steeds pijn om zijn moeder al-
leen achter te laten. Hij stapte in zijn auto en spoedde
zich naar huis om de lichten uit te doen.